

jeg haaber, at Rigsdagen meget snart vil vedtage Love, der gør det muligt at faa Avancen begrænset til det, den bør være — ikke saaledes, at de handlende ikke kan ernære sig rigeligt, men saaledes, at de ikke faar mere, end det kan forsvares at give dem, naar man tager Hensyn til, at Forbrugerne ogsaa skal have deres Interesser varetaget.

Jeg tror, man maa gøre sig fortrolig med, at det er nødvendigt, at det offentlige griber ind. Vel kan vi ikke i nogen større Udstrækning gribe ind overfor de Priser, som Udlandet dikterer os, men vi kan det overfor de Priser, som dikteres os af vore egne handlende. Vi kan gribe ind overfor den Avanceberegning, der finder Sted, og vi maa sætte Publikum i Stand til selv i nogen Maade at føre Kontrol med Priserne. Dette er Forbrugerne nu ude af Stand til, thi Sammenligningsgrundlaget mangler. Før Krigen steg Priserne kun lidt fra Tid til anden. De, der gjorde Indkøb i Butikkerne, vidste saa noget nær, hvad de forskellige Varer skulde koste; købte man sig et Par Støvler, vidste man paa nær en Krone eller to, hvor meget et saadant Par Støvler maatte sættes til. Og saaledes var det med en Mængde andre Varer, næsten med alle Varer, ogsaa Manufakturvarer. Men nu er Forholdet helt anderledes; Priserne skifter fra Maaned til Maaned og er nu oppe i en saadan Højde, at Forbrugerne i Virkeligheden ganske savner Sammenligningsgrundlag og derfor er ude af Stand til at kontrolere, om der i en Butik betales rimelige Priser eller ganske urimelige Priser.

Jeg haaber, det vil blive muligt her i Rigsdagen at faa gennemført Tilsynsloven og en Lov om Avanceberegning, saaledes at vi virkelig kan komme til at føre Indseende med den Avanceberegning, der foretages. Overfor Udlandets Priser er der selvsagt ikke meget at gøre udover dette, at man maaske kunde komme til at føre nogen Kontrol med Importen. Den foregaar nu saa at sige fuldkommen ukontrolleret, man overlader det til den enkelte private, der har Interesse i for sin egen Skyld at importere, at foretage Importen af de Varer, Landet skal bruge.

Naar man nu ser paa Resultatet deraf i de sidste 8 Maaneder, kan man næsten ikke undgaa at blive forfærdet. Der er i disse 8 Maaneder indført for omtrent 1 100 Mill. Kr. mere, end vi har kunnet eksportere for. Det siger sig selv, at en saadan fortsat Merimport ikke kan vedblive, uden at vi i ganske overordentlig

høj Grad svækker vor Betalingsevne og dermed skaber en særlig Varefordyrelse for os selv, idet vor Valuta ikke faar den Værdi overfor Udlandet, som den bør have, og dette vil yderligere bidrage til at føre Prisniveauet herhjemme. Andre Lande har indset Nødvendigheden af, at man griber ind overfor det frie Initiativ, det private Initiativ. England, det gamle Frihandelsland, har f. Eks. indført Bestemmelser i denne Retning; den engelske Regering har taget Eneret paa Importen af forskellige Varer, f. Eks. Smør, Flæsk o. s. v., selvfølgelig med det Formaal for Øje at regulere Priserne, at bevare Landets Betalingsevne i videst muligt Omfang. Jeg føler mig overtydet om, at der vil blive gjort adskillige Indvendinger fra Handelens Side imod, at Staten her søger at gribe regulerende ind; vi har ogsaa set Eksempler paa, at man af politiske Grunde har modsat sig Regulering af vigtige Varers Indførsel her til Landet; men det ligger dog i Sagens Natur, at det er af ganske overordentlig stor Vigtighed for os at bevare vor Betalingsevne usvækket i saa vid Udstrækning som muligt og at sætte Tæring efter Næring og ikke i Blinde indføre Varer uden Hensyn til, om vi virkelig har Mulighed for at betale dem eller ikke. Naar man tager i Betragtning, at Kul i Øjeblikket koster Danmark 4—5 Gange saa meget, som de kostede før Krigen, uagtet vi har formindsket Indførselen med mindst $\frac{1}{3}$, vil man forstaa, hvad det betyder i vort Forhold til Udlandet, naar vor Eksport og vor Import skal afbalanceres. Det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) spurgte, om vi havde Penge til at foretage denne Nedsættelse af Priserne, og henviste til Udtalelser af Finansministeren, som skulde bevise, at vi daarlig kunde faa Raad til at betale disse 50 Mill. Kr. Jeg vil advare imod, at vi gør os selv ringere, end vi er; der er ikke Grund til overfor Udlandet at fremstille Forholdene her i Landet saaledes, at vi er paa Fallittens Rand, at vi ikke kan udrede et Beløb som det, her er Tale om, til Regulering af de vigtigste Livsfornødheder, det kan kun volde Fortræd navnlig i disse Tider, og det giver heller ikke noget virkelig fulgyldigt Billede af Forholdene, som de er. Vel har vi ligesom alle andre Lande Vanskeligheder, men Vanskelighederne er ikke større, end at de kan overvindes, især hvis vi i Tide tager de nødvendige Forholdsregler og ikke lader alt gaa sin skæve Gang og overlader det til Spekula-